

This story is brought to you by Ririro.com for free. Our mission is to give all children in the world free access to a variety of stories. The stories can be read, downloaded and printed online and cover a wide range of topics, including animals, fantasy, science, history, diverse cultures and much more.

Support our mission by sharing our website. We wish you a lot of fun reading!

Ririro

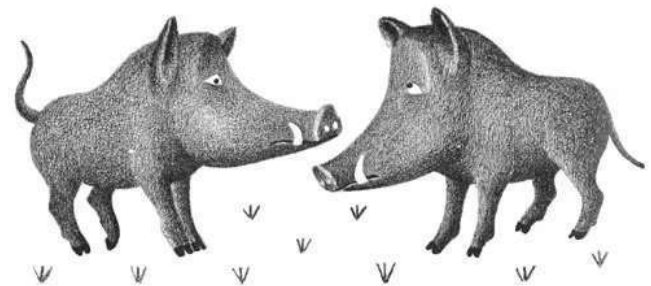
IMAGINATION OVER KNOWLEDGE

Ririro

Part 8: My Father Meets A Gorilla

Mijn vader had erg veel honger, dus ging hij onder een babybanyanboom aan de kant van het pad zitten en at vier mandarijnen. Hij wilde er acht of tien eten, maar hij had er nog maar dertien over en het zou lang kunnen duren voordat hij er meer kon krijgen. Hij ruimde alle schillen op en stond op het punt om op te staan toen hij de bekende stemmen van de zwijnen hoorde.

'Ik zou het niet hebben geloofd als ik ze niet met mijn eigen ogen had gezien. Alle tijgers zitten kauwgom te kauwen. De oude neushoorn is zo druk bezig zijn slag tand te poetsen dat hij niet eens rondkijkt om te zien wie er langskomt. Ze hebben het allemaal zo druk dat ze niet eens met me praten!'

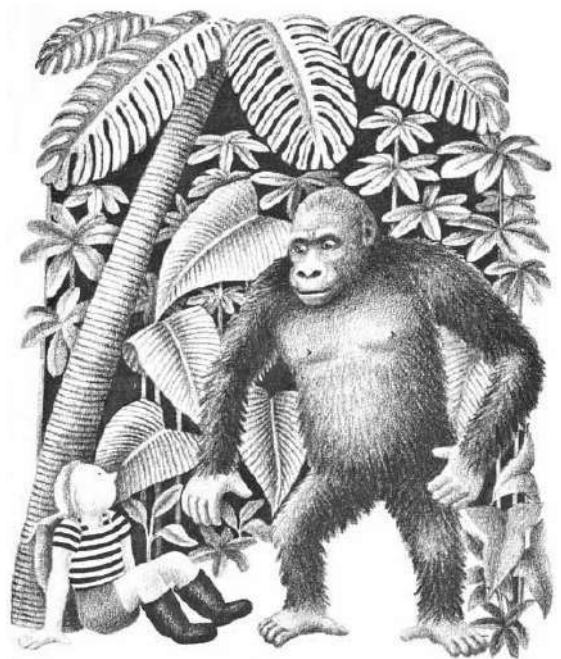
'Verdorie!' zei het andere zwijn, nu heel dicht bij mijn vader. 'Ze zullen met me praten! Ik ga dit tot op de bodem uitzoeken, al is dit het laatste wat ik doe!'

De stemmen gingen langs mijn vader en gingen een bocht door. Hij haastte zich verder omdat hij wist dat de zwijnen nog veel meer van slag zouden zijn, als ze de leeuw met de haarstrikjes in zouden zien.

Het duurde niet lang of mijn vader kwam op een kruispunt en hij stopte om de borden te lezen. Recht vooruit wees een pijl naar het begin van de rivier; naar links, de Ocean Rocks; en naar rechts, naar de Dragon Ferry. Mijn vader las al deze borden toen hij pootstappen hoorde en hij dook snel achter de wegwijzer. Een mooie leeuw in paradeerde voorbij en wendde zich af naar

de open plekken. Hoewel ze mijn vader had kunnen zien als ze naar de paal had gekeken, had ze het veel te druk om er waardig uit te zien en zag ze alleen het puntje van haar eigen neus. Het was natuurlijk de moeder van de leeuw, en dat, dacht mijn vader, moest betekenen dat de draak aan deze kant van de rivier was. Hij haastte zich verder, maar het was verder weg dan hij had gedacht. Uiteindelijk kwam hij laat in de middag aan bij de oever van de rivier en keek om zich heen, maar er was nergens een draak te bekennen. Dan moet hij aan de andere kant zijn.

Mijn vader ging onder een palmboom zitten en probeerde een goed idee te krijgen, toen iets groots, zwarts en harigs

uit de boom sprong en met een luide klap voor zijn voeten landde.

'Wat hebben we hier?' zei een enorme stem.

'Zeg jij het maar', zei mijn vader, toen hij opkeek en een woeste gorilla zag, had hij was spijt van deze

opmerking.

'Je hebt heel wat uit te leggen', zei de gorilla. 'Ik geef je tot tien om me je naam, beroep, leeftijd en inhoud van de rugzak te vertellen', en hij begon zo snel als hij kon tot tien te tellen.

Mijn vader had niet eens tijd om 'Elmer Lift, ontdekkingsreiziger' te zeggen voordat de gorilla hem al onderbrak: 'Te langzaam! Ik zal je

armen draaien zoals ik de vleugels van die draak draai, en dan zullen we zien of je dan wel een beetje op kunt schieten." Hij greep mijn vaders armen, één in elke vuist, en stond op het punt ze te verdraaien toen hij plotseling losliet en met beide handen op zijn borst begon te krabben.

'Verdraaide vlooiën!' raasde hij. 'Ze zullen je geen moment rust gunnen en het ergste is dat je ze niet eens goed kunt bekijken. Rosie! Rhoda! Rachel! Ruthie! Ruby! Roberta! Kom hier en verwijder deze vlo op mijn borst. Ik word er gek van!'

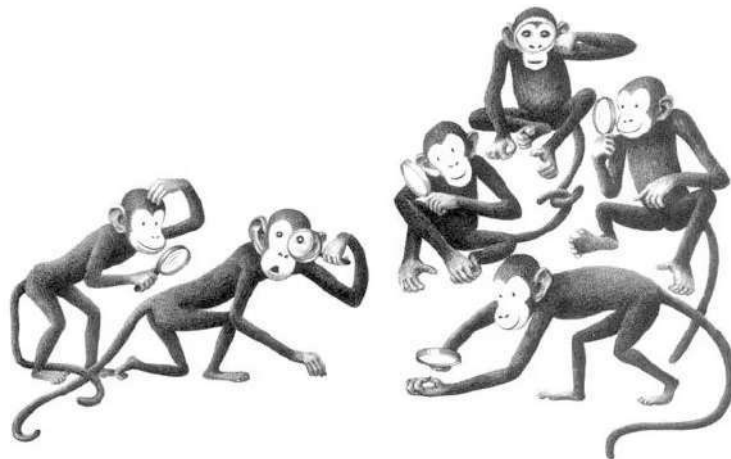
Zes kleine aapjes tuimelden uit de palmboom, renden naar de gorilla en begonnen het haar op zijn borst te kammen.

'Hij is er nog steeds!' zei de gorilla.

'We doen ons best', zeiden de zes aapjes, 'maar ze zijn erg moeilijk te zien.'

'Dat weet ik', zei de gorilla, 'maar schiet op. Ik heb werk te doen', en hij knipoogde naar mijn vader.

'O, Gorilla', zei mijn vader, 'in mijn rugzak heb ik zes vergrootglazen. Die zouden precies goed zijn voor het jagen op vlooien.' Mijn vader pakte ze uit en gaf er één

aan Rosie, een aan Rhoda, een aan Rachel, een aan Ruthie, een aan Ruby en een aan Roberta.

'Dit is wonderbaarlijk!' riepen de zes kleine aapjes. 'Het is nu gemakkelijk om de vlooien te zien, alleen zijn het er honderden' En ze gingen verwoed door met kammen. Even later verschenen er nog veel meer apen uit een nabijgelegen mangrove en begonnen te dringen om door de vergrootglazen naar de vlooien te kijken. Ze omsingelden de gorilla volledig en hij kon mijn vader niet zien en hij herinnerde zich ook niet dat hij zijn armen wilde draaien.